

عنوان مقاله:

بهره های متقابل نقد ادبی و نقد موسیقایی در حوزه آثار مکتوب مطالعه موردی: «موسیقی شعر» و «پیوند شعر و موسیقی»

محل انتشار:

پژوهشنامه انتقادی متون و برنامه های علوم انسانی، دوره 17، شماره 7 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسنده:

حمید عسکری رابری - استادیار دانشکده موسیقی دانشگاه هنر تهران

خلاصه مقاله:

پیوند ادبیات و موسیقی بیش از همه در حوزه های موسیقی آوازی و موسیقی شعر نمود پیدا کرده است. آثار مکتوب جدید در حوزه ادبی موسیقایی و پیوند شعر و موسیقی آوازی افزون بر «معادل یابی» های متریک و ریتمیک اوزان شعر فارسی با موضوع های جدیدی مواجه شده که نقد ادبی از بررسی آن ها دور مانده است. از سوی دیگر، «موسیقی شعر» با بن مایه فرمالیستی، در دهه های اخیر، معیارهای زیباشناسانه ای در نقد و بررسی شعر فارسی ارائه کرده و از اصطلاحات موسیقایی هم چون موزیکالیت، هارمونی، و ارکستراسیون بهره برده است. حال آن که، نقد موسیقی درباره آثار مکتوب «موسیقی شعر» تا حد بسیاری سکوت کرده است. پیچیدگی و کمبود منابع نظری نقد و موانع روان شناختی و جامعه شناختی آن از دلایل انفعال نقد ادبی و موسیقایی در این حوزه ها بوده است. یافته های این مقاله نشان می دهد لفظ موسیقی در موسیقی شعر با تعریف موسیقی شناسان مغایر است. این یافته ها هم چنین روشن می کند که بررسی آثار مکتوب «پیوند شعر و موسیقی آوازی» می تواند به رشد و توسعه دیدگاه های تازه عروضی در حوزه نقد ادبی کمک شایانی کند. نتایج پژوهش حاضر به منزله مطالعه ای بین رشته ای حاوی پیشنهادهایی برای شناخت و افزایش بهره های متقابل نقد ادبی و نقد موسیقایی است که مهم ترین آن پیشنهاد تشکیل گروه مطالعاتی و برگزاری همایش هایی با محوریت «نقد شعر و موسیقی» است.

کلمات کلیدی:

نقد ادبی، شعر و موسیقی، نقد موسیقایی، موسیقی شعر، موسیقی ایرانی، نقد بین رشته ای

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1330501>

